



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 745/2016-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. októbra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom [REDACTED], [REDACTED] pre namietané porušenie jej základného práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 56/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 56/2014 z 18. februára 2016, ako aj základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžp 30/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júna 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžo 56/2014 a jeho rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 56/2014 z 18. februára 2016, ako aj základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžp 30/2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“ a „napadnutý postup“).

2. Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že uvedená sťažnosť nadväzuje na predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky, ktorou namietala porušenie svojho základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy a základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia Trnava (predtým Krajského úradu životného prostredia v Trnave) sp. zn. AF1/2012/204/Mj zo 6. marca 2012, ktorej ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 427/2012-59 z 18. apríla 2013 nevyhovел z dôvodu, že súčasne s touto sťažnosťou 15. mája 2012 podala Krajskému súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, ktorým «*postupom podľa § 26 ods. 3 zák. č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) a podľa § 82 zák. č. 50/1976 Zb.*

o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (ďalej len stavebný zákon) vydal pre stavebníka [REDACTED] povolenie na užívanie [REDACTED] [REDACTED]. Sťažovateľka v žalobe namietala, že „napriek tomu, že neudelila súhlas s prechodom [REDACTED] cez jej pozemok, resp. k zriadeniu vecného bremena, bolo vydané pôvodnému stavebníkovi [REDACTED] bývalým Obvodným úradom životného prostredia [REDACTED] dňa 25. 3. 2008 stavebné povolenie na uskutočnenie vyššie uvedenej stavby, a to na základe schválenej projektovej dokumentácie. V tejto súvislosti namietala, že novovytvorená trasa [REDACTED] nie je v súlade so schválenou projektovou dokumentáciou. Mala za to, že za tohto stavu realizáciou tejto neoprávnenej stavby na cudzom pozemku bolo zasiahnuté do jej vlastníckeho práva, keď stavebník pred vydaním stavebného povolenia ani v priebehu realizácie [REDACTED] a ani v priebehu kolaudačného konania nepreukázal vlastnícke právo alebo právo vecného bremena k pozemku - parcele [REDACTED], ktorá je v jej výlučnom vlastníctve.“.

3. Krajský súd uznesením č. k. 14 S/34/2012-70 z 31. júla 2012 konanie podľa v tom čase účinného § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil, avšak po podaní odvolania sťažovateľkou najvyšší súd uznesením sp. zn. 8 Sžp 30/2012 z 26. septembra 2013 jeho rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, aby zistil, „či rozhodnutie správneho orgánu, zákonnosť ktorého má byť predmetom súdneho preskúmania..., je vzhľadom na jeho obsah spôsobilé týkať sa základných práv alebo slobôd žalobkyne“.

4. Následne krajský súd rozsudkom č. k. 14 S 34/2012-121 z 13. marca 2014 žalobu sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol, pretože po preskúmaní administratívneho spisového materiálu zistil, že „žalobné dôvody nezakladajú dôvod na to, aby súd zrušil rozhodnutie žalovaného, nakoľko tento postupoval v súlade s vodným, ako aj stavebným zákonom, keď ani v územnom konaní a ani v stavebnom konaní neboli zo strany účastníkov konania vznesené žiadne námietky a pripomienky, voči rozhodnutiu o povolení predmetnej stavby nebol podaný riadny ani mimoriadny opravný prostriedok, rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné, navyiac uplynuli tri roky od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia“. Proti

rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 8 Sžo 56/2004 z 18. februára 2016 rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 250ja ods. 3 druhej vety v spojení s § 219 ods. 1 OSP, doplňujúc a stotožniac sa aj s dôvodmi jeho rozhodnutia v zmysle § 219 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvou vetou OSP.

5. So závermi napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a v sťažnosti opätovne poukazuje na námietky, ktoré uplatnila v konaní pred správnymi orgánmi, ako aj v konaní pred všeobecnými súdmi. Sťažovateľka tvrdí, že v dôsledku nevysporiadania sa s jej námietkami týkajúcimi sa toho, že „*stavebník... ani v priebehu kolaudačného konania nepreukázal...právo vecného bremena k pozemku – parcele [REDAKOVANÉ] v katastrálnom území [REDAKOVANÉ], ktorá je v mojom výlučnom vlastníctve, na zriadenie [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na predmetnom pozemku nemal môj súhlas a ani iný právny titul, v dôsledku čoho ide o neoprávnenú stavbu postavenú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi“ a že „povolenie zmeny stavby – [REDAKOVANÉ] má dopad na moje práva a oprávnené záujmy, nakoľko prechádza mojim pozemkom“, ako aj s výhradami voči geometrickému zameraniu jej pozemku vo vzťahu k skutočnej realizácii predmetnej stavby došlo zo strany najvyššieho súdu k porušeniu jej základných práv zaručených čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. V tejto súvislosti najvyššiemu súdu vytýka, že v napadnutom rozsudku „*blížšie vôbec neuviedol relevantnú časť projektovej dokumentácie, z ktorej tento jeho záver vychádza, v dôsledku čoho je jeho rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov*“, že „*sa vôbec nezaoberal otázkou, že podľa § 26 ods. 8 vodného zákona oprávnenia stavebníka na uskutočnenie [REDAKOVANÉ] vznikajú nadobudnutím právoplatnosti takéhoto rozhodnutia*“ a že rovnako „*nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov*“ je aj jeho záver, v ktorom poukázal na znenie „*§ 58 ods. 4 stavebného zákona, podľa ktorého stavebník podzemných stavieb podliehajúcich tomuto zákonu nepreukazuje vlastníctvo alebo iné právo k pozemku alebo stavbám na ňom, ak ide o stavby, ktoré funkčne ani svojou konštrukciou nesúvisia so stavbami na pozemku ani s prevádzkou na ňom a ktoré ani inak nemôžu ovplyvniť využitie pozemku na účel, ktorému je určený*“, avšak nezaoberal sa vzťahom tohto zákonného ustanovenia „*k § 21 zákona č. 442/2002 Z. z., podľa ktorého ak nemožno zriadiť [REDAKOVANÉ]**

██████ alebo ████████ na cudzej nehnuteľnosti prostredníctvom prevodu alebo prechodu vlastníckeho práva alebo práva vecného bremena, možno vo verejnom záujme potrebnú nehnuteľnosť alebo práva k nej, ak ju nemožno získať dohodou, vyvlastniť podľa všeobecného predpisu“.

6. Sťažovateľka ďalej s poukazom na trvanie oboch odvolacích konaní „cca 3 roky“ namieta, že postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Sžp 30/2012 a sp. zn. 8 Sžo 56/2014 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutým rozsudkom a napadnutým postupom najvyššieho súdu došlo k porušeniu jej označených práv, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a aby sťažovateľke priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, I. ÚS 4/00, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, I. ÚS 453/2011). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžo 56/2014 z 18. februára 2016

13. Vzhľadom na to, že sťažovateľke je známa judikatúra ústavného súdu týkajúca sa jeho oprávnenia preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov vo vzťahu k obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v danom prípade ju nebolo potrebné duplicitne citovať.

14. Na doplnenie ústavný súd pripomína, že všeobecný súd musí vykladať a používať ustanovenia na vec sa vzťahujúcich zákonných predpisov v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno toto ani iné základné práva obmedziť spôsobom zasahujúcim do ich podstaty a zmyslu. Z tohto hľadiska musí všeobecný súd pri výklade a aplikácii príslušných právnych predpisov prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania (obdobne napr. III. ÚS 271/05, III. ÚS 78/07). Princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú totiž podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany (predovšetkým súdnej) v rámci koncepcie materiálneho právneho štátu.

15. Všeobecný súd však nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, I. ÚS 372/06, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

16. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 240/2013).

17. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre stabilne zdôrazňuje, že článok 6 ods. 1 dohovoru síce ukladá súdom povinnosť odôvodniť svoje rozhodnutia, túto požiadavku však nemožno chápať tak, že súdy majú povinnosť dať podrobnú odpoveď na každý argument (rozsudok vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, č. 16034/90, § 61). Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Okrem iného je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré účastník konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprerokuje každú podrobnosť tvrdenú účastníkom konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prerokovania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo účastníka konania byť vypočutý a aby súd posúdil tvrdenia účastníka konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

18. Napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu v súvislosti s povolením užívania [REDACTED].

19. Podstatou sťažnostných námietok je tvrdenie sťažovateľky o tom, že najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom nevysporiadal s jej argumentáciou, ktorú uplatnila nielen v rámci svojho odvolania proti rozsudku krajského súdu, ale aj v konaní pred správnymi

orgánmi, v dôsledku čoho považuje napadnutý rozsudok najvyššieho súdu za „nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov“.

20. Pre účely overenia opodstatnenosti vznesených námietok sa ústavný súd oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý s poukazom na „úlohu správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP“ uviedol, že „sa oboznámil s obsahom súdneho spisu, tvrdeniami oboch účastníkov, ako aj so závermi krajského súdu, ktoré považuje za vecne i právne správne, pričom nezistil žiadnu vadu konania, ktorá by zakladala dôvod pre zrušenie rozhodnutia krajského súdu“, ani „dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku“. Najvyšší súd vzhľadom na predmet súdneho prieskumu konštatoval, že „krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil, z akého dôvodu nie je možné v kolaudačnom konaní uplatňovať námietky voči umiestneniu a povoleniu [REDACTED]“. V tejto súvislosti najvyšší súd považoval za potrebné ozrejmiť sťažovateľke, ktorá uvedenú parcelu nadobudla do vlastníctva až v roku 2009, aj to, že „stavebné konanie ako i kolaudačné konanie sú v podstate dva ucelené druhy konaní, ktoré síce na seba v ich jednotlivých fázach nadväzujú, avšak majú odlišný predmet konania“, čo s poukazom na konkrétne ustanovenia zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov vyvracia „námietky žalobkyne, vznesené v kolaudačnom konaní týkajúce sa stavebného, prípadne územného konania“. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že „na uplatnenie náhrady prípadnej škody na pozemku, resp. náhrady za nútené obmedzenie užívania nehnuteľnosti navrhovateľka môže využiť príslušné právne prostriedky, avšak túto nebolo možné riešiť v kolaudačnom konaní, ako to správne konštatoval i krajský súd a správny orgán“.

21. Ústavný súd z odôvodnenia napadnutého rozsudku nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do tohto rozsudku

v súlade s jeho právomocami podľa čl. 127 ods. 2 ústavy. Preskúmaním napadnutého rozsudku ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné zákonné ustanovenia podstatné pre posúdenie danej veci interpretoval a aplikoval ústavne súladným spôsobom, jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Najvyšší súd primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia v tom čase účinných všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie o potvrdení rozsudku krajského súdu presvedčivo a náležite odôvodnil. Možno teda uzavrieť, že čo sa týka zákonnosti rozhodnutia druhostupňového správneho orgánu, ktoré sťažovateľka napadla správnu žalobou, všeobecné súdy zodpovedali všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorej sa sťažovateľka pred nimi domáhala.

22. Skutočnosť, že sa sťažovateľka s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 75/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

23. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. A keďže z napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľky na pokojné užívanie majetku podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového

protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

K námietke porušenia základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 8 Sžp 30/2012 a sp. zn. 8 Sžo 56/2014

24. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takejto sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03, ako aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009 a iné).

15. Keďže v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu k zbytočným prietáhom, a teda ani k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým postupom najvyššieho súdu už nemohlo dochádzať, pretože o opravných prostriedkoch sťažovateľky bolo právoplatne rozhodnuté, ústavný súd konštatuje, že v danom prípade nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv sťažovateľky, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. októbra 2016